

## Ad § 14

### Boligministeriet

#### BOLIGMINISTERIET

Den 7. marts 1975.

Folketingets finansudvalg har i skrivelse af 5. marts 1975 (finansudvalget bil. 14.09) udbedt sig boligministerens kommentar til det af Fremskridtspartiet stillede ændringsforslag om nedsættelse af det på finanslovsforslaget søgte beløb på 750 mill. kr. til rentesikring med 450 mill. kr. med oplysning om, i hvilket omfang der indenfor det søgte beløb på 750 mill. kr. allerede fra statens side er indgået retlige forpligtelser, samt oplysning om, hvilken virkning gennemførelsen af forslaget vil få i forhold til kommunerne.

I denne anledning kan det oplyses, at der til rentesikring i finansåret 1974-75 er anvendt 590 mill. kr., og at der som nævnt for finansåret 1975-76 er ansøgt om forhøjelse af dette beløb til 750 mill. kr. Dette beløb modsvarer forpligtelser, som staten *har* indgået, og der er således efter ministeriets opfattelse ikke mulighed for at opnå en besparelse som den af partiet foreslåede, idet den i § 89 i lov om boligbyggeri indeholdte adgang for boligministeren til helt eller delvis at bringe udbetalinger af rentesikringsbeløb til ophør, forudsætter, at ejendommens økonomi forbedres eller kan forbedres ved omprioritering eller ændrede forhold for byggeriet taler derfor, herunder at der indtræder en stigning i det almindelige lejeniveau.

Det må også bemærkes, at hvis adgangen til rentesikring ophæves for fremtidigt almennyttigt byggeri, ville boligselskaberne kunne undlade at projektere og opføre lejligheder, som vanskeligt kunne udlejes uden støtte. Derimod har selskaberne for det bestående og under opførelse værende byggeri gennemført projekterne i tillid til, at rentesikringsordningen ville nedbringe huslejen til et rimeligt niveau.

Hvis udbetalingen af rentesikring blev bragt til ophør, måtte lejen for at give dækning forhøjes tilsvarende, og den forhøjede leje ville utvivlsomt skabe en betydelig ledighed i de ejendomme, der er under opførelse eller er opført i de seneste år. Det spørgsmål vil derfor i givet fald kunne rejses, om ikke bortfald af rentesikring under disse omstændigheder vil kunne give baggrund for erstatningskrav.

Den lejeledighed, der i givet fald må påregnes en række byggerier, vil kunne få til følge, at ejendommen ikke kunne udrede prioritetsydelse. Da stat og kommune har garanteret for den del af prioritetslånet, der overstiger 65 pct. af ejendommens værdi, ville ophør af rentesikringsudbetalingerne således kunne medføre, at det offentlige garantiforpligtelser overfor de pågældende kreditorer blev aktuel. Det kan i denne forbindelse oplyses, at statens garantiforpligtelse efter lov om boligbyggeri omfatter lån på i alt ca. 4,8 mia kr., hvoraf en væsentlig del vedrører de seneste års byggeri.

HELGE NIELSEN

/ Brigsted.

Til finansudvalget.